

Γεννήθηκε πριν 40 χρόνια στο ορεινό χωριό Βάστα Αρκαδίας, και όταν ήταν 7 χρονών, ήρθε στην Αθήνα.

Στα μέσα της 10ετίας του '60, έφηβος, δείχνει συγκεκριμένη κλίση στη μουσική, αρχίζοντας να παίζει και να τραγουδά με συγκροτήματα rock της εποχής. Η αριστερή πολιτική κουλτούρα της οικογένειάς τον στρέφει στο έντονο ελληνικό τραγούδι και τις μουσικές του '69, '70. Το 1971 στρατεύεται και υπηρετεί για μεγάλο χρονικό διάστημα στη Θεσσαλονίκη, όπου έχει τη δυνατότητα να τραγουδά ακ. μουσική.

ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΒΑΣΙΛΗ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Συμμετέχει ο Βασίλης Καζούλης

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 9.00 μ.μ.

Το 1973 φεύγει από την Ελλάδα, με σκοπό να συναντήσει τους απόδημους Έλληνες καλλιτέχνες. Εγκαθίσταται στη Γερμανία, όπου συμμετέχει στο αντιδικτατορικό κίνημα ενώ τραγουδάει σε μοιράζι και σε διεθνείς εκδηλώσεις. Καλοκαίρι του 1974 συναντά τον Θεόδωρο στο Παρίσι, ο οποίος του δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον. Στο τέλος του καλοκαιριού του 1974 επιστρέφει στην Ελλάδα. Υιοθέτει συμβόλαιο με την Μίνωα, και γράφεται με τον Μάνο Λαίρα, που του αισιάζει να τραγουδήσει δύο

τραγούδια που είναι μεγάλης επιτυχίας, ο "Στρατώνης" και ο "Τρίτος Παγκόσμιος". Το καλοκαίρι του 1975 τραγουδά στο θέατρο Καρέζη Καζάνου τραγούδια από τον "Έγθρο Λαό" του Θεόδωρου. Ηχογραφεί τις περιόδους είναι τα "Άριστά", "Της Ξέριας" και το 1977 συμμετέχει στη δισκογραφική δουλειά του Θάνου Μικρούτσικου με στίχους Καβάφια. Ακολουθούν οι δίσκοι "Αλ Ζοστάρ", το "Αρμένια". Το 1977-78 είναι μια εποχή μετάβασης, νέες εμπειρίες και νέα ροκίσματα έχουν κάνει την εμφάνισή τους. Το ντύσιμό αμφιβήτης και διαπάσεων εκείνης της περιόδου τον διαπνύει. Αρχίζει να διαφοροποιεί τον ήχο του, προσλαμβάνοντας από τις επιρροές του, του 1968 και τις πιο σύγχρονες, που προσεγγίζουν την καταλληλότητα Σαβδόπουλου. Επίσης στα τέλη του 1978 ηχογραφεί το υμνικό άλμπουμ "Β. Πασιωνιστήν", με 7 ηλεκτρικές μελωδίες του πρώτου Α. Βαρθή και μερικές ακόμη διασκευές. Το 1981 κατασκευάζουν με τα χέρια τους στην κυριότητα, στο Εξάρχεια, το ιστορικό κέντρο Αγ. Μαρία, μουσικό καθεδράκι, αλλάζοντας χώρο και διάθεση. Το 1982 κυκλοφορεί το "Φεβάρι", που έγραψε η λιμνίζοντα ύδατος της ελληνικής δισκογραφίας. Το 1983 συμμετέχει ερμηνεύοντας 3 τραγούδια στο δίσκο του Μάνου Λαίρα, τους τον καλύτερο του, "Τα για μέρα ζυγός". Το 1984 ηχογραφεί την "Δοξαίηση", όπου αποκρυσταλλώνεται η προσωπική του διάθεση και ο ήχος, ηλεκτρική μελωδία με στοιχεία ροκ-φίλους, ελληνική μελωδία, εκφραστική ερμηνεία και στιχουργήματα λυρικά και κοινωνικοπολιτικά. Η πρωτοτυπία είναι ότι ο δίσκος παρουσιάζεται, όχι στην Αθήνα, αλλά στην Θεσσαλονίκη, όπου εμφανίζεται στο θέατρο Πορτορά, το οποίο εννοιάζεται -θέατρο απόκεντρο- για έξι ολόκληρους μήνες, με πρωτοφανή επιτυχία, κάτι που κατέδειξε το μεγάλο φάσμα ακροαματικότητάς του.

Τον Απρίλη του 1985 επιστρέφοντας στην Αθήνα πραγματοποιεί την πρώτη μεγάλη του συναυλία στο "Ερήςης και Φίλιος", μπροστά σε 10.000 θεατές σε μια σπράσφαρα και ηχογραφητική οργάνωση που ξεπερνούσε με σαφήνεια τα ελληνικά δεδομένα, και έδωτε προδιαγραφές για τις συναυλίες στην Ελλάδα. Το 1987, ο δίσκος "Καρέζια", σε συνθέσεις Άσπρου και δικές του, που παρουσιάζεται στην πιο μεγάλη του συναυλία στο γήπεδο του ΠΑΟ με 40.000 θεατές. Το χειμώνα εγκαινιάζει ένα νέο συναυλιακό χώρο, το κλαμπ "Κεντρ", με υπεράσπρονες τεχνικές προδιαγραφές, στο οποίο εργάζεται για 3 περιόδους '87, '88, '89, '90. Συμμετέχει στο δίσκο του Θάνου Μικρούτσικου το 1988, "Όλα από χέρι κάρφισμα". Την Άνοιξη του 1988 πεθαίνει ο Νικόλαος Άσπρος, κάτι που τον συγκλόνισε περισσότερο από κάθε άλλο γεγονός, τα τελευταία χρόνια. Το 1989 ο δίσκος "Καρέζια" σε συνθέσεις δικές του και του Κ. Μεσσημέρη είναι ένα νέο άλμπουμ που προκάλεσε αμφίδρομες κριτικές, από σκληρούς ήθος, από πολιτικούς, από λυρικούς, περισσότερο καταπνύει στην τεχνική. Εμφανίζει στοιχεία περιθωριακότητας, στράτευσης, παρ' όλα αυτά με ανηθιακό τρόπο διεκρινεί την ακροαματικότητα στις ομάδες της νεολαίας. Ο τελευταίος του δίσκος που μόλις κυκλοφόρησε, αποτελεί την απόκτηση σε ορισμένες κριτικές. Είναι ο καλύτερος συναυλιακός καλλιτέχνης φανατικά αντιδημοσιογραφικός, «ανειπλήρωτος από την άποψη ότι δεν έχει ερμηνείσει ότι θα επιθυμούσε».

Ο Βασίλης Καράγιαννης γεννήθηκε στη Ρόδο. Όλα του οι συγγενείς, είχαν σχέση με την μουσική. Ήρθε στην Αθήνα σε ηλικία 4 ετών. Στο γυμνάσιο αρχίζει να ασχολείται με την κθάρα. Στα φοιτητικά του χρόνια δημιουργεί ένα συγκρότημα με φίλους όπου παίζει κθάρα, τραγουδά και γράφει τα πρώτα του τραγούδια. Παράλληλα παρακολουθεί μαθήματα μουσικής. Με το συγκρότημα εμφανίζονται σε χορτές νεολογίας φοιτητικούς χορούς και μπαράκια. Πάινει το πιάνο και και πάσ φοιτητές για δύο χρόνια. Εκεί εφτακολουθεί να γράφει τραγούδια. Όταν ασάλευται, φύγει για δουλειά. Ο Σταμάτης Σκουρδούκης άκουσε τα πρώτα του τραγούδια και τον ενθάρρυνε.

Στην συνέχεια του γνώρισε τον Άγγελο Σφακιάνη, ο οποίος του έκανε την παραγωγή του πρώτου του δίσκου. Η πρώτη του δισκογραφική δουλειά είναι τα "Μπλε μαρά" από όπου γίνεται γνωστό τραγούδι όπως "η Φωνή", "Τα τον Δημήτρη", "Το τελευταίο". Ακολουθούν τα "Τρίτο καπέλο". Ο καινούργιος του δίσκος είναι το "ΚΑΤΙ ΝΑ ΓΥΑΝΙΖΕΙ" όπου όπως στους δύο προηγούμενους, έχει γράψει τους στίχους και την μουσική.

Ο Βασίλης Καράγιαννης μιλώντας γ' αυτή τη δουλειά μας λέει: "Πιστεύω ότι η μουσική μου έχω επιρροές από όλα αυτά που έχω ακούσει κατά καιρούς, από συγκεκριμένα από την ΡΟΚ της δεκαετίας του '60, από τους παλαιότερους τραγουδοποιούς, από το δημοτικό, το ρεμπέτικο και το έντεχο ελληνικό τραγούδι. Ζαίμε την εποχή των διαφημίσεων, των καμπιόνερς, του εντυπωσιασμού. Χάναμε τα απλά και αληθινά πράγματα, την ίδια μας την ταυτότητα. Προτιμούμε οδηγίες είναι "μιαλωτέρω", όπως έτσι έδωσα τον τίτλο στο δίσκο αυτό που κρατάτε στα χέρια σας. Ήλιζο να σας αρέσει".